

PACKAGING

El *coworking* m'havia semblat una bona idea. Per una mica menys de 200€ al mes tenia un lloc de feina en condicions. I abandonar la solitud en què m'havia instal·lat s'havia convertit en una necessitat. Havia de deixar de treballar a casa, sempre hi havia excuses per deixar per l'endemà el nou disseny, que se sumava a aquells que estaven a mitges o els que ni tan sols havia començat. El món del disseny del producte no és fàcil, i encara menys si ets freelance. L'espai on ara treballava era genial, ampli, lluminós, amb una cuina i una sala de reunions per si era menester. La sala gran l'ocupaven 8 taules perfectament arrencades en dues files de 4 i res s'hi interposava entre elles. A la paret de maons, sota els grans finestrals, hi havia una renglera d'armaris a mitja alçada, sobre els quals algú havia creat un petit jardí. Al fons, amb un parell de taules llargues, la cuina, des d'on hi havia un control total de la sala gran. També hi havia servei de fotocòpies i la Laia a la recepció; guapa, molt guapa. La Laia em va explicar com funcionava tot i després em va acompanyar fins a la cuina, on em va abandonar amb posat ofès; les meves insinuacions l'havien molestat sobre manera. Vaig flirtejar una mica, sí, però no n'hi va haver per tant.

La cuina aviat es va convertir en el meu refugi, l'efecte proustià va ser immediat: l'olor de cafè em transportava a la cuina de l'àvia, que recolzada sobre el taulell i quan el llibre que llegia li ho permetia, ens mirava per sobre les ulleres i somreia. Llavors s'omplia la tassa de cafè i s'encenia un Vegafina. L'aroma d'aquella cigarreta de vainilla s'amalgamava a la perfecció amb el cafè i amb l'àvia. Era una dona alta, d'espatlles amples i amb un pit prominent. Els cabells curts i de color xocolata emmarcaven una cara rodona que no necessitava artificis perquè era d'una gran bellesa. Quan seia al nostre costat a la taula de la cuina jo i els meus germans ho deixàvem tot i l'escoltàvem durant hores; ho hauríem fet durant una vida sencera. Ella va ser la primera en descobrir el meu secret.

El dia que va arribar el lot d'Stora Enso per al concurs de disseny "Recreate Packaging 2018" vaig pensar que la sort m'acompanyava. N'havien arribat dos enlloc d'un, amb la qual cosa partia amb un avantatge considerable respecte els meus competidors, ja que tenia el doble de material per fer la meva maqueta. Enguany el concurs consistia en fer un *packaging* alimentari encarat als nens.

Stora Enso sempre aposta per materials renovables i això encara feia més atractiva la proposta. Aquesta ocasió es convertia en una gran oportunitat i els 5.000€ de premi serien un bon coixí, per no parlar de la projecció que tindria la meva feina i els meus dissenys.

Seia a la cuina, a la meua taula. Tothom havia accedit a no ocupar-la a canvi de poder utilitzar la que em pertocava a la sala gran si els convenia, i em feia guanyar molts punts que sempre hi hagués cafè a punt (també és cert que ningú utilitzava la cuina, era el lloc on fer petar la xerrada al matí i el punt d'avituallament de cafeïna, poc més). L'Eva es va servir un cafè i n'hi va oferir un altre a la Laia, que encara no gosava mirar-me. Li va fer un gest a l'Eva, que va assentir i li va donar les gràcies. La conversa que mantenien girava al voltant del marit de l'Eva; era un bon paio, s'estimaven, les coses els anaven bé i bla, bla, bla, bla. Acabada la conversa i el cafè, l'Eva va agafar una de les caixes d'Stora Enso i va marxar.

Coneixia l'Eva vagament, feia poc que havia arribat. S'havia instal·lat a l'última taula, que quedava lluny de la cuina, però oferia tranquil·litat i una certa privacitat. No sabia a què es dedicava. Ara ja sí. No només acabava de perdre un material molt valuós, sinó que també hauria de perdre temps per temptejar el terreny i l'oponent. Havia de saber a qui m'enfrontava. Pel que sembla, l'Eva va arribar a la conclusió que havia de fer el mateix amb mi. Vam compartir cafès, vam parlar del concurs i ens vam posar al dia dels nostres currículums. No era ben bé la idea que jo tenia al cap, més aviat estava a favor d'un atac de direcció múltiple, però em va desarmar ràpidament i he de dir que l'estocada final va ser magistral. Ens trobàvem a la cuina, ens preparàvem per marxar i mentre amb una mà m'engrapava el cul, amb l'altra em va subjectar fermament pel coll i em va besar amb intensitat. El meu estómac es va precipitar al buit, la pell se'm va erigar, un calfred em va recórrer tota l'espina. Vaig notar com el cor se m'escalfava, com anava perdent el seny. I em vaig deixar anar. Al fons només un pensament llunyà. L'Eva estava casada, casada amb un home, i jo era una dona.

L'àvia va ser la primera en adonar-se que jo, la seva neta, era lesbiana, la primera en descobrir el meu secret. Sí, ho mantenia en secret, tenia 13 anys i

m'importava massa el que poguessin pensar de mi. A més, el meu físic era la coartada perfecta: fina, delicada, bonica, amb una veu suau. Era massa nena per ser un "homenot". El meu primer amor platònic va ser l'Àgata, que va fugir esparverada. Ella va ser l'encarregada de destrossar-me la vida explicant-ho a tothom i l'àvia qui la va recompondre. Els meus dos germans grans també van resultar ser un element dissuasiu important. Per sort, el temps va passar i la normalitat es va instaurar a la meua vida lèsbica.

Els dies posteriors a aquell petó van ser desmesuradament sexuals. M'importava ben poc que estigués casada, és més, només hi veia avantatges. Ningú en sabia res, érem molt discretes, però aprofitàvem qualsevol oportunitat, els nostres cossos s'anhelaven. Mai vaig preguntar-li per què estava casada, si era bisexual, si tenia fills o en volia tenir, si tenia família o me'n volia parlar. Ella sí que ho feia, li encantava que li expliqués anècdotes. A la feina tampoc no ens anava gens malament, l'Eva s'havia instal·lat amb mi a la cuina i vam resultar ser, també, un bon tàndem a nivell laboral.

La primavera era a tocar i havia convidat a sopar l'Eva per celebrar que teníem les nostres maquetes enllestides. Enmig de les nostres trobades, el disseny de la maqueta ens havia tingut totalment absortes i els resultats eren molt bons, estàvem molt satisfetes. El restaurant era acollidor, íntim, res ostentós i s'hi menjava molt bé. Vaig escollir la taula de sempre, situada al costat de la finestra que donava al carrer. Durant molt temps, a través d'aquella finestra havia imaginat com devien ser les vides dels que es trobaven a l'altre costat.

Estava radiant, s'havia recollit els cabells i portava un vestit verd de coll amb punta lligat a la cintura. A sobre, una texana. Fins i tot s'havia atrevit amb una mica de rímel i coloret. Crec que va ser en aquell moment quan vaig ser conscient que l'estimava, que me n'havia enamorat. S'assemblava molt als sentiments que em va despertar la Paula l'últim any de facultat, tot i que ara eren més vius. Quan em va veure em va somriure. Llavors va desviar la mirada cap a la porta principal del restaurant, va tornar a somriure i va allargar la mà per agafar la del seu marit.

El sopar que havia imaginat no tenia res a veure amb aquella tragicomèdia. M'estalviaré entrar en detalls, vaig fer el meu paper i després de les postres

vaig marxar. Al matí següent, quan vaig arribar a la feina, l'Eva treballava des del seu lloc, al fons, i la cuina tornava a ser només per a mi. M'havia deixat com si res i aquell sopar havia estat la notificació oficial. El que més m'incomodava però, era que tenia la vaga sensació que gaudia de tot allò.

El premi del concurs va ser per als alemanys Viktoriia Schmidt i Arthur Schmidt, amb "Fruit Glasses". Els he de reconèixer el mèrit, era una proposta senzilla que consistia en un embalatge de iogurts que es transformava en unes ulleres per als més petits de casa. De totes maneres, tot i que no vaig aconseguir res, van sorgir altres oportunitats que van fer que oblidés ràpidament el concurs.

Els gairebé dos mesos que havien passat m'havien temperat l'ànim i la ignorància total a que l'Eva m'havia sotmès hi havia col·laborat. Almenys fins aquell dia. Faria calor, molta, ja es veia venir, havia dormit molt malament, tenia l'esquena engarrotada i un dolor punyent darrere els ulls. La dutxa i l'esmorzar em van recompondre una mica, si bé no del tot. Un cop a l'oficina em vaig submergir en l'últim disseny que tenia entre mans, una caixa de cartró per empaquetar regals. Volia fer-li un parell de modificacions que farien l'aparença més atractiva, era un projecte que em tenia molt engrescada. Els clients havien contactat amb mi a través de la pàgina web, tenien un petit comerç dedicat als productes de proximitat i des del primer moment ens vam avenir molt. Aquella mateixa tarda havíem quedat a la botiga perquè els portés el disseny definitiu. Quan vaig tenir enllestits els últims retocs vaig donar l'ordre perquè s'enviés el document a la fotocopiadora. En teníem dues, de fotocopiadores; la que normalment fèiem servir era la de la sala gran, però estava espatllada, així que vaig fer servir l'altra, instal·lada en una petita habitació just a tocar de la recepció. Allí també s'hi guardava material d'oficina i el carro de la neteja. Mentre esperava que la impressió s'iniciés l'Eva va entrar. Poc a poc es va anar acostant a mi fins que l'espai que ens separava va quedar anul·lat. Jo davant la màquina, ella davant el meu perfil. Amb la mà dreta em va aixecar subtilment la samarreta per introduir-hi la mà i passejar-la pel meu ventre fins arribar a la cintura, on la va deixar descansar. Amb la mà esquerra em va apartar els cabells, deixant el coll al descobert. Llavors em va fer un petó

a la galta suau, curt, gairebé imperceptible. "Vull tornar amb tu" van ser les paraules que em va dir a cau d'orella abans de fer mitja volta i marxar.

El Marcel i la Candela van quedar tan encantats amb la proposta que els vaig portar que em van obsequiar amb un parell d'ampolles d'una cervesera artesana de la província de Lleida. Era una cervesa negra, intensa i amarga, batejada amb el nom de Mal Trago. Quan per fi vaig ser a casa, em vaig despullar i per segon cop en aquell dia em vaig posar sota la dutxa, volia fer marxar aquell neguit com fos. La nit no prometia ser millor que el dia, era refotudament xafogosa. Vaig treure l'ampolla de vi de la nevera i me'n vaig servir una generosa copa, em vaig recolzar a la barana del balcó i per primer cop en tot el dia em vaig permetre pensar en el que havia passat.

Encara amb els ulls tancats, notava a la pell el nou dia mentre gaudia de la sensació de passejar el cos pels llençols, buscant els seus racons més frescos. Em vaig posar la brusa blava, sabia que li agradava molt. També unes gotes de perfum als canells, que de manera instintiva van compartir el seu aroma amb el coll, i brillant de llavis. Tenia la impressió que en qualsevol moment el pit m'explotaria, no m'hi cabia tot a dins. Vaig tancar els ulls, vaig agafar aire, vaig comptar fins a 7 i, poc a poc, el vaig deixar anar.

A l'oficina encara no hi havia ningú, era molt d'hora. Vaig deixar que la llum s'endinsés i ho il·luminés tot. L'olor del cafè també es va anar obrint pas fins embriagar l'espai. Amb la tassa a la mà vaig engegar el portàtil i vaig revisar el correu. Poc a poc es va començar a sentir el xivarri de la gent que anava arribant. L'Òscar va seure una estona amb mi mentre repartia renecs a tort i a dret. També s'hi van afegir el Toni i la Laia, amb qui les coses s'havien normalitzat.

M'estava reomplint la tassa quan la vaig veure entrar. Em vaig repenjar al marc de la porta i la vaig observar mentre es dirigia a la seva taula. Els sentiments s'amuntegaven a la boca del meu estómac, lluitant per sortir, per alliberar-se. Quasi ho aconseguïen quan vaig veure que portava l'anell, el meu anell. L'havia agafat de la còmoda de la meva habitació després d'una de les nostres trobades i no se'l treia mai, era el símbol secret de la nostra relació. Des del fatídic sopar que no li havia tornat a veure.

Va deixar la seva bossa de mà sobre la cadira i va agafar el post-it que li havia deixat enganxat a la pantalla de l'ordinador. No amagaré la satisfacció que vaig experimentar en veure com la seva cara abandonava aquell posat confiat i superb propi d'ella, per donar lloc al desengany i la incredulitat que el meu *no* escrit sobre aquell paper li havia causat. L'Eva m'havia subestimat, jo mai seria la titella de ningú, mai deixaria que ningú em menytingués. Va aixecar el cap i em va mirar, els seus ulls plens de sorpresa deixaven entreveure un deix de ràbia. Li vaig fer un mig somriure, victoriós, i vaig tornar a la feina.

És lleugerament inquietant la sensació que et queda quan saps que per fi tot s'ha acabat. Posa-hi un dit d'amargor, un polsim de nostàlgia i acaba-ho amb un rajolí de tristesa. No oblidis però, l'últim toc, aquell dels grans xefs; en aquest cas, hi quedarà molt bé un bri de tranquil·litat.

Mil·la